

fyldelse paa det constitutionelle Liv, bør give et Plus, saa var der Fornuft deri. Der var Fornuft i at lægge en Skat til at dække vort Deficit paa Landsthingsvælgerne, thi der maa Noget for Noget. Mer det gjør man ikke, og man gaaer endog saa vidt, at, medens vi nu have 9 Millioner indirecte Skatter, hvorom det mange Gange er paavist her i Salen, hvad der aldrig er blevet nægtet, at de hovedsagelig hvile paa de mindre, de næringsdrivende Classer eller paa den jævne Middelfstand, medens det saaledes er givet, at alle Udgifter til Armeen og Flaaden og desuden 2 Millioner hovedsagelig bæres af Middelfstanden, vil man desuagtet vedtage en ny Skattelov, som bringer de samme privilegerede Landsthingsvælgere flere Formildelser og det for en lang Arrække — thi der er ikke Tale om et enkelt Aar; saa vilde Striden ikke være saa haard — saa at Landsthingsvælgerne skulde blive endnu heldigere stillede end deres mindre formuende Medborgere i denne Retning, uagtet de have den privilegerede Valgret. Deri, siger jeg, er der, constitutionelt taget, ikke nogen rigtig god Sammenhæng.

Winther: Det er kun en ganske kort Bemærkning, som jeg i Anledning af den store Strid, der foreligger, vil tillade mig, før vi gaae til Afstemning om denne Dagsorden. Det forekommer mig, at den ærede Finansminister har gjort opmærksom paa et Hovedpunkt i denne Sag nemlig de aldeles forskjellige Hensyn, der ere at tage ved Beskatning til Kommunen og ved Beskatning til Staten. Jeg kan ikke Andet end fuldstændig bifalde, hvad han i saa Henseende fremhævede. Dette vil for mig have meget stor Betydning; men dernæst skal jeg ogsaa gjøre opmærksom paa en reent formel Side af Sagen. Der er dog noget besynderligt i at tænke sig, at vi her skulde vedtage en Dagsorden om de Regler, der skulde følges ved et Lovforslag, der skulde forelægges i næste Samling om en Beskatning baade til Kommunen og til Staten, uagtet den Minister, der skulde forelægge Loven, forsaavidt den angaaer Communebeskatningen, aldeles ikke har havt Leilighed til eller, saa at sige, har været indstævnet for Thinget til at

discutere disse Spørgsmaal med os. Jeg finder, at det vilde være stridende imod Alt, hvad der er Skik og Brug, om vi her vilde vedtage en saadan Beslutning. Vi have hørt, at den ærede Minister, der er tilstede, har erklæret, at han ikke var istand til at forelægge en saadan Lov. Er der da Noget, der veed, hvorledes den anden Minister, der har Ansvar for den anden Side af Sagen, vil tage den, og er det rigtigt, at vi tage en Beslutning af denne Betskaffen, naar det eneste Regjeringsmedlem, der er tilstede, har erklæret, at han er ude af Stand til at gaae ind derpaa og hans Collega, der er interesseret deri, slet ikke har kunnet faae Leilighed til at udtale sig. Det forekommer mig aldeles urigtigt at gaae ind paa noget Saadant. De Herrer burde have taget Sagen paa en anden Maade og have forelagt den i Thinget saaledes, at den vedkommende Minister havde givet Møde, naar han var bleven opfordret til at være tilstede; men dette har ikke været Tilfældet, saaledes som Sagen nu foreligger. Man kunde have forberedt den ved en Forespørgsel eller paa anden saadan Maade, saa kunde Thinget have havt Leilighed til at discutere dette store Spørgsmaal, som nu kun leilighedsviis er bragt frem til Afgjørelse. Det er en umoden Sag, der er forelagt, og derfor er det en urigtig Veie at ville tvinge Thinget ind paa en saadan Afgjørelse. — Jeg vil dernæst spørge de ærede Forslagsstillere af denne Dagsorden, om de da ville have, at der skal være fælles Grundlag for Skatter til Stat og Commune, og jeg vil gjøre opmærksom paa, at man er isærd med at lave en ny Matricul for Kjøbstæderne, hvortil der jo paa Budgettet for iaar er opført 15,000 Rd. Jeg vil spørge de ærede Medlemmer af Mindretallet, om de derfor ikke troe, at det er rigtigt at vente, til den nye Skatteregel er færdig, for at see, hvilken Indflydelse det vil have paa Landets forholdsvisse Skatteudredelses-evne, naar denne Sag er bragt istand, idet De nemlig maae erindre, at det er en Skatteregel, der skal tilveiebringes for paa Statens Vegne at faae et Slags fælles Maal for Beskatningen for Kjøbstad og Land. (Berg og Steenstrup: Det er en Misforstaaelse!)